

- запровадження дієвих механізмів з підтримання льотної придатності повітряних суден;
- створення системи утримання парку авіаційної техніки, у тому числі стратегічних резервів (запасів);
- впровадження дієвих механізмів реєстрації та допуску аеродромів і злітно-посадкових майданчиків до забезпечення польотів;
- створення дієвої системи авіаційного пошуку та рятування в державній авіації [2].

Таким чином, можна стверджувати, що лише усвідомлення значущості інформаційно-комунікаційних процесів у діяльності сфери авіації дає підстави розглядати інформаційне забезпечення як одну з найважливіших і найпріоритетніших складових при забезпеченні безпеки авіації. Сукупність внутрішніх і зовнішніх інформаційних загроз створює передумови для порушення безпечного функціонування цивільної авіації.

Література

1. Гриценко В., Гавловський В., Колпак Р., Цимбалюк В. Поступ України до інформаційного суспільства (організаційно-правовий аспект). Науковий вісник. Збірник наукових праць. 2001. № 3(13). С. 184-187.
2. Повітряний кодекс України: Закон України від 19 трав. 2011 р. № 3393-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 48-49. Ст. 536.

УДК 351:629.73 (043.2)

Кириченко В.В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Толкачова І. А., к.ю.н.

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ПОВІТРЯНОГО ТРАНСПОРТУ УКРАЇНИ

У зв'язку з технічним прогресом транспортні послуги стали відігравати передову роль у житті людей. В даному контексті слід виокремити авіаційні транспортні послуги. З огляду на невідпинний розвиток суспільних відносин, повітряна авіація має колосальні перспективи через зростаючий попит серед населення. Згідно зі статистичними даними підсумків діяльності авіаційної галузі України за 2018 рік, кількість перевезених пасажирів становить 12529 осіб, а це на 18,7 % більше від кількості перевезених пасажирів у 2017 році. З 2015 року кількість пасажирських перевезень збільшилась

майже вдвічі. У 2018 році, згідно із затвердженим розкладом руху, регулярні міжнародні польоти здійснювали 10 вітчизняних компаній до 46 країн світу [1].

Проаналізувавши вищенаведені статистичні відомості, варто наголосити на необхідності реального і якісного державного регулювання у сфері повітряного транспорту України. Адже не зважаючи на те, що у розвитку вітчизняного повітряного транспорту відбувся потужний стрибок, його рівень значно відстає відносно інших європейських держав. Причиною даної проблеми є застарілість матеріальної та технічної бази, що не відповідає сучасним світовим стандартами і, відповідно, негативно впливає на якість надання послуг. Проблемою також є відсутність єдиного державного акта, який би чітко встановлював державне регулювання повітряного транспорту.

Щоб збагнути, у яких напрямках авіаційного транспорту існують питання, які потребують державного регулювання, перш за все, необхідно визначити складові елементи та основні функції повітряного транспорту. Відповідно до ст. 32 Закону України «Про транспорт» від 10.11.1994 року: «До складу авіаційного транспорту входять підприємства повітряного транспорту, що здійснюють перевезення пасажирів, вантажів, багажу, пошти, аерофотозйомки, сільськогосподарські роботи, а також аеропорти, аеродроми, аероклуби, транспортні засоби, системи управління повітряним рухом, навчальні заклади, ремонтні заводи цивільної авіації та інші підприємства, установи та організації незалежно від форм власності, що забезпечують роботу авіаційного транспорту» [2].

Таким чином, авіаційний транспорт має набагато більше державне та суспільне значення, ніж це може здатися на перший погляд. До функцій даного виду транспорту слід відносити не лише задоволення потреб населення, а і захист та європейський розвиток державної економіки. Тому завданням нашої держави є різностороннє забезпечення реалізації даних переваг повітряного транспорту.

Державне регулювання на повітряному транспорті полягає у: формуванні державної політики та стратегії розвитку авіації, визначенні завдань і функцій, умов її діяльності; регулюванні питань використання та безпеки авіаційного простору України; прийнятті загальнообов'язкових авіаційних правил поведінки та здійсненні контролю за їх виконанням та встановленні відповідності за їх порушення. Враховуючи, що за чинним законодавством України авіація поділяється на цивільну та державну, то й система державного управління повітряним транспортом поділяється на

управління в сфері цивільної авіації, яке безпосередньо здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади — Державіаслужбою України, та на управління в сфері державної авіації, яке здійснюється Міністерством оборони України [3, с. 116].

Авіаційний транспорт є доволі ризиковим і кожна людина користуючись таким видом перевезень довіряє своє життя авіакомпанії. Таким чином одним із найважливіших напрямків державного регулювання авіаційного транспорту є матеріальне та технічне забезпечення авіаційної галузі згідно з новітніми світовими стандартами. Також, для досягнення високого рівня повітряного транспорту, необхідно працювати у напрямку забезпечення авіації вітчизняними висококваліфікованими кадрами, які вмітимуть талановито використовувати знання на благо розвитку авіаційної діяльності України.

На підставі вищезазначеного, можна зробити відповідні висновки. Так, не зважаючи на європейську спрямованість розвитку української економіки, вітчизняна авіація все ще залишається недостатньо ваговою на світовому ринку. Для вдосконалення системи авіаційного транспорту України державне регулювання повітряного транспорту України потребує вирішення багатьох проблем. Таким чином, необхідним є створення єдиного нормативно-правового акта, який би регламентував чіткі засади здійснення державного регулювання в авіаційній сфері. Надзвичайно важливим є вдосконалення матеріально-технічної бази, від рівня якої залежить якість перевезень. Але не дивлячись на ряд проблем, які потребують вирішення, державне регулювання в авіаційній сфері діє в правильному напрямку, про що свідчать результати діяльності в авіаційній галузі України.

Література

1. Підсумки діяльності авіаційної галузі України за 2018 рік. URL: <https://mtu.gov.ua/content/statistichni-dani-v-galuzi-aviatransportu.html> (дата звернення: 16.10.2019).
2. Про транспорт: Закон України від 10 лист. 1994 р. URL: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/232/94-vp/page> (дата звернення: 16.10.2019).
3. Демченко Д.О. Державна політика в сфері повітряного транспорту в Україні особливості та основні напрями розвитку. Економіка та держава. 2012. № 9. С. 115-118.